

YİRMİDOKUZUNCU MEKTUB/ALTINCI RİSALE OLAN ALTINCI KISIM

DERS - 2

-: Ebedî bir gençlik kazanmakta mıdır? Zerre miktar şuurun varsa söyle!..

Hulusi Bey: Şimdi, daha gençtir yahut yine genç manasına gelen cahildir. Sonra yapar, sonra kılar, sonra eder diye ertelemek var, ertelemek. Yanlış düşünce. İbadetin en canlısı, en ruhlusu, en değerlisi aza, cevarih her şeyi sapasağlamken, vücut sıhhatte iken yapılan ibadettir. Evet, ihtiyarlık geldi mi bütün aza ihtiyarlamış artık o ihtiyar vücudun ne doğru doğrulması ne eğilmesi. Bir namaz meselesini bile hakkıyla yerine getiremez. Genç dinç, dik durabilir, eğilir tam, ruku gösterir. Secdede tam itminan yapar. Kade'sini öyle gösterir. Bunu genç yapar. Her ihtiyara sorar. Tarif ettik işte secde böyle yedi aza üzerine yapılacak, bilmem ne. Bilirde fakat yapabilir mi? İşte bu gençlikte bu idman talimini, idman talimi ise eğer. Zannedildiği gibi. Onu orda yapmak lazım ki ihtiyarlıkta zorluk çekilmesin. Evet, bu bir borçtur Allah'a karşı, ibadet borcudur. Bunu ertelemenin şeysi, imkan olup olmadığını şöyle bakarsak etrafımıza hiçbir hükümet yirmi ile kırk yaş arasındaki gençleri silahlı almaktan affetsinde, altmış, yetmiş ve daha ihtiyarları onları toplansın. Bunlarla mı şey eder? Memleket müdafaasını yapabilir. En Modern silahları bunlara mı talim eder, öğretir? Aklınıza vurun buna imkân var mı? Onun için her şey gençlikte öğrenilir, gençlikte yapılır. Peki, arada bu ufak çocuklar var aramızda görüyorsunuz. Bunların daha bazıları teklif çağına gelmemişler, buluşa ermemişler. Bunlara bu eziyet değil mi, ibadetlerle filanlarla? Bunlar alıştırmak için. Nasıl tahsil hayatına alıştırmak için ana mekteplerine çocuklar verilir ki orada tahsile alışsınlar, tahsil sevgisi duysunlar. Bunları da alıştırmak lazım. O zaman alıştırsa, "Daha teklif çağına gelmemiş efendim, ne yapacak abdesti, namazı" deme. Biz şimdi bunları değil İslam büyüklerinin yetişmiş olan bunları okuyoruz, derslerinde adları geçiyor. Süfyan Bin Uyeyne'den bahsediyor, İctihad Risalesinde. Dört yaşında Kur'anı hıfzedip büyüklerle, âlimlerle mübahasede bulunan. Dört yaşında Kur'an hıfzedilir mi? Edilir işte, edilmiş ve o zaman âlimlerle de mübahasede bulunmuş. E, şimdi o kalsın efendim, neyse onu attık bitarafa. Tam altı, yedi beklemiyoruz verelim okula. Okula gittikten sonra okuldaki vaziyeti hepimiz gördünüz biliyorsunuz. Ne yapılıyor, ne oluyor. Şimdi eski sistem kötülemek için 23 Nisan gösteriş şeylerinde gelirlerdi. Başına yamru yumru sarılmış sarık, Burnunu üstüne takılmış bir gözlük iplikten bağlanmış kulağın arkasına. Yani eski buydu işte. Mesela falaka bir tarafta durur, değnek bir tarafta onu kötülemek için. Peki, bizde deriz ki o kötü, yeni ne oluyor? Öğretmeni ile beraber çocuk oynuyor. O ondan şikâyet eder, o ondan şikâyet eder. O

ona vurur, o ona vurur. Şimdi, şimdi de böyle olmuş. Büyük küçük saygı var mı? Ebeveyn de zaten ihmal ediyor, mektebe gidiyor hocası öğretsin diyor. O da bitaraflığını ilan etmiş olursa. Hocada, ana baba başlarından atıyorlar bizim başımıza bela ediyor bunları. Akşama kadar işin yoksa teneffüste dolaş ki hangisi arsızlık ediyor, hangisi terbiyeli davranıyor, onu bulayım diye. O bir çeşit dert yansın dursun, kadın da aman mektebe gitsin, mektebe gitsin. Peki gitsin. Gitti kurtulduk. Kadın istediği gibi evdeki işleri görsün. Orda da hoca eğer iki tokat vursam gürültü edene yahut arsızlık edene. O zaman ağlayarak eve. Hoca beni dövdü. Niye? Hiç suçum da yok. Suç var mı, kabul edilir mi? Baba hiddetli, doğru okula, müdürün yanına. Ben çocuğumu okula verdimse onu döğmeniz için mi şey ettim. Şimdi demokrasi var. Ya, şimdi demokrasi. Velhasıl, maş iken kumaş olmuşuz, maş. Maş iken kumaş olmuşuz. Allah hocalarımıza da sabır versin. Çocukları yetiştirmek var. Ana, babanın da başlarından attığı çocukları terbiye etmek için. Bunlara geniş sabır versin. Terbiye edecek hakikaten çok sabırlı olmak lazım. Çok sabırlı olmak lazım. Hele böyle evdekilerin şeyisini de kendi üzerine yüklenmiş vaziyette düşünürse mesele ağırdır. Şimdi ders okuyoruz, okuduğumuz ders, milliyet fikri mi, İslamiyet fikri mi esas olmalıdır? Milliyetini inkâr et demeyeceğiz. Yanlış bir yol olur. Hem biz müsbet hareket edeceğimiz için böyle bir fikri ileri sürmüyoruz. Fakat İslamlığını unutmasın. Velew ki peşin, ona Allah korkusu, Allah'ın varlığı ve korkusu. Ahiretin varlığı oraya nasıl gidilirse ebedi saadete erileceği. Nasıl olsa görüyor, çocuk da görüyor. Bakıyor ki genç ihtiyar demeden omuzlayıp götürüyorlar. E bir gün bu da benimde başıma gelecek. Ona o ciheti telkin etmek lazım ki: ölümü için hazırlansın, ne zaman geleceği belli değil. Çeşitli kazalarla, musibetlerle, hâlbuki onu ebeveyni çok bekliyordu. Ben oğlumu mühendis yapacağım diyordu, doktor yapacağım diyordu. Hâlbuki o çağa gelmeden bir kaza neticesinde gitti. İşte çocuğu ağlattırmadan ona iman kuvveti verip o masum kalbine Allah korkusu, Allah sevgisini yerleştirmek lazım hulasa bu. Bundan sonra milliyetini de öğrensin. Milletini de öğrensin. Fakat evvela her şeyden evvel Allah var, diğer şeyler hepsi O yarattı, O'nun yaratmasıyla var. Varlık var mı hayat var mı? Var. Bu hayatı veren de var mı? Var. Kimdir O? Allah. Beni de var eden O mu? Ya annem, babam ne oluyor? Onlar birer bahane birer sebeptir. En azı terbiyeyi İslamiye ile onu yoğurmalı, fakat milletini unutmasın. Milleti tarihten aciz kalmışlar, geçer dersimizde. Üstad öyle diyor: Din, dil bir ise millet de birdir. Din, dil bir ise yani maneviyatta anlayışı itikadı bir. Dini de birse onlar bir millettir. Rum'ca konuşuyorsa Rum'dur, dinide Hıristiyan'dır. İslam'ca konuşuyorsa İslam dininde, İslam itikadıyla yaşıyorsa nedir o? Müslümandır, mü'mindir. Daha fazlasına ileri gidemiyor. Çünkü ileri gitsin, babasından sorsun senin baban kimdi? Onun babası, onun babası ondan ötesini bilmiyorum oğlum. Onlar nerden gelmişler acaba? Hiç bilmiyorum. Çünkü ailevi bir tarihçe-i

hayatımız uzanıp giden bir şeyimiz yok. Nasıl olmuş? Peki, biz Müslümanız diyorsunuz, biz Müslümanlığı nasıl oldu da kabul ettiniz? Ben gördüm babamdan böyle gitmiş. Baban? O da babasından. O? O da babasından. Ondan daha ilerisini biliyor musun? Bilmiyorum. Gördün mü iş sona gitmiyor. Öyle ise çeşitli milletlerden İslamiyet'i kabul edenler var. Etmiş olanlar var. Bunlara Müslüman mı diyeceğiz yoksa ecdadının dinlerinden olan, mesela Hıristiyan mı diyeceğiz? Müslümanlığı kabul etmiş. Belki bir asır o İslamlık o ailede devam etmiş o da meraklı. Mesala diyor ki: Yüz sene evvel dedemiz Kirkormuş. Şimdi ey Kirkor'un torununun torunun torunu mu diyeceksin? Ya yoksa Müslüman mı diyeceksin? Bilmiyoruz, ileriye doğru gidemiyoruz. Madem gidemiyoruz, bak İslamiyet milliyet şeyini kal' etmiş. İslam milleti tamam. Din kardaşlığı, mü'min. Allah'ı kabul ediyor vardır diyor, birdir diyor, şeriki, naziri, veziri, zıddı, nıddı yoktur. Sonra var eden de O'dur, yok edecek de O'dur. Buraya getirir, hizmet ettirir sonra huzuruna aldırır. Yok, etmek büsbütün hayatı elinden almak var mıdır? Allah verdiği nimetin en büyüğü olan hayat nimetini kulundan tamamıyla geri alır mı? Almaz. Ne yapar ya? Tavırdan, tavır'a değiştirir. Ölmek nedir ya öyle ise? Ölmek ruhun cesedden ayrılması. Cesedi niye götürüyorlar? Onu da böyle mumyalasınlar dursun. Mumyalanmış cesedin ne faydası var? Plastikten yapılanların bir faydesi var mı? Ancak küçük kız çocukları onu alırlar, ya beşik yaparlar, salıncak yaparlar işte sallanır onunla eğlenirler. Yahut eeeee dediğin zaman ağlama, ağlama dersin, ne ağlaması var ne bir şeyi. Bir teselli kuru laf. Şimdi senin sevgili baban, böyle otursun, mumyalanmış otursun. Geldin bir şey istişare ediyorsun. Baba mühim bir vaziyet var, benden şöyle bir sual soruyorlar buna nasıl cevap vereyim? Tınlamadı. Dürttün, baba sana söylüyorum. Oralı değil. Ölüden ses çıkar mı? O bitmiş, ruh gitti, onun hizmeti bitmiş. Layık olan, onun cesedini çirkin bir vaziyete gelmezden evvel nereye götürmek lazım? Cesedini toprağa, ruhu nereye gitti ya? Ruhunu verenin huzuruna gitti. Nereye kazanmışsa oraya. O kabre koyulan cesettir. Peki buna münasebet geldi mi buraya temas etmeden geçemiyoruz. Kabir azabı var mı?

-: Var.

Hulusi Bey: Var. Bu maddi midir, manevi midir?

-: Manevidir.

Hulusi Bey: O onu hisseder. Ruh nereye gitmişse ister a'la-yı illiyyine çıkmış olsun. Yani Cenab-ı Hakkın en yüce makamına çıksın, isterse esfel-i safiline gitmiş olsun, kabir azabını orada hisseder. Bir katre suda dört bin senelik mesafedeki güneşin görünmesi gibi, öyle

görünür. Kabir azabı hak mıdır? Haktır, fakat manevidir. Kavm-i firavuna sabahta ve akşamda ayetle sabit, cehennem ne yapılır onların ruhlarına gösterilir.

-: Hissettirilir.

Hulusi Bey: Gösterilir. Ahirette de o cehennem onların cesedlerine girer alıştıkları yere tıpış, tıpış giderler. Manevidir, manevi. O kitaplarda yazılı okuduk. Ölen şey dermiş, doğrulmak istermiş başı mezarın taşına, ağacına, toprağına değermiş vay demek ki ben ölmüşüm, ondan sonra münkereyn gelirmiş sual edermiş. Münkereynin suali de hak mı?

-: Hak.

Hulusi Bey: Hak, bunların hepsi ruhanidir, manevidir. Yoksa o cesed hiçbir şey yapacak vaziyette değildir. Cesed parçalanmış olabilir. Eğer azasının çoğu mevcut ise üzerine namaz kılınır. Ya yoksa? Başsız bir cesed, başını kesmişler nereye atmışlarsa atmışlar, yalnız gövdesi ele geçti. Yakınları tanıdılar getirdiler zavallı adamı. Kefenlediler namazı kılındı ölüyü götürdü. Bu nasıl konuşacak münkerynin sualine Men Rabbüke'ye? Konuşur canım, eli konuşur, ayağı konuşur Allah dilerse konuşurur. Amenna, fakat burada bu iş bu kabirde bu iş olmaz öyle görünür ha. Öyle görünür, bunu öyle bilmeli etrafımızı bize güldürmemeliyiz. Nerde olur bu iş? Ruhanidir bunlar, manevidir, bir azabdır. Cehennem azabı ile kabir azabı bir midir sual?

-: Hayır.

Hulusi Bey: Ne? Cehennem azabıyla kabir azabı aynı mıdır?

-: Değil.

Hulusi Bey: Değil. Kabir azabı manevidir, Cehennem azabı hem cesedle hem ruhla beraber. Cennet sevgisi, Cennetin saadetine ermek yalnız ruhani midir? Kabirdeyken ruhanidir, öldükten sonra onu ruhan hisseder, manen hisseder. Fakat bilfiil Cennete girip, Allah cümlemize nasip etsin, Cenab-ı Hakkın rü'yetine muvaffak olursa insan, evet o nedir? Hem cesedle, hem de ruhla beraber olarak orada tamamlanır. Çünkü lezzeti almak için cesede ruhun beraber refakat etmesi, arkadaşlık etmesi lazım. Bunu böyle kat-i bi surette bilmeli de yanlış bir şeye gitmemeli. Peki, hatıra gelir nedir bu bayram arifesinde Cuma akşamında harıl, harıl Yasin-i Şerif okursunuz, mezarlıklara gidersiniz bunlar nedir? İkiye ayırmak lazım. Kur'an okumak ölümlerle münasebetimizi kesmemek, onlara hayır temenni etmek, onun için de en güzel kelam olan Allah'ın kelamıyla onların ruhlarını mesrur etmek, sevindirmek. Onun

için okuyoruz. Niye kabristana gidiyorsunuz? Kabristana intibah için gidiyoruz. Yani bu kimdir? Annem. Bu? Babam. Bu? Amcam. Bu benim Üstadım. Her şeyi ondan öğrendim. Onun için ziyaretine gidiyorum. Fakat gayen nedir? Mademki o öldü, biz ki yaşıyoruz ölmüyoruz, biz de öleceğiz. Ölümünden kurtulmak var mı, ölmeyecek kimse var mı?

-: Hayır.

Hulusi Bey: Şu takvimin dünkü ile bugün ki yapraklarını verin. Evvela dünkünü, ondan sonra bugünkünü.

-: İbrahim Bin Bedevi'nin Muharrem Hutbesi.

Hulusi Bey: O hutbe. İbrahim Bin

-: Bedevi'nin Muharrem hutbesi. Zamanı yıllara, yılları aylara ve günlere ayıran ve bu yıla muharrem ayı ile başlayan bu ayı da aşüre günüyle zenginleştiren